

Doel voor ogen Blindenprojecten Azië

In 1998 is de stichting Doel voor Ogen opgezet door Frans van Bennekom.

"Ik heb in de loop der jaren veel gereisd, alleen, en met mijn dochter. Vooral in Azië.

Mijn interesse in ontwikkelingshulp en de grote gastvrijheid aldaar is voor mij een aanleiding om iets (terug) te doen. Toen ik Sabriye tegenkwam en van haar blindenproject hoorde was het voor mij duidelijk. Via een stichting moet er ook uit Nederland financiële steun naar het project in Tibet."

De doelstelling van de stichting is het verlenen van materiële en immateriële steun aan visueel gehandicapten in Azië. Om deze doelstelling te realiseren steunt Doel voor Ogen de blindenprojecten van Braille Without Borders. De stichting is op geen enkele wijze politiek, religieus of anderszins gebonden.

Een keer per jaar wordt een nieuwsbrief uitgegeven die in samenwerking met Sabriye en Paul tot stand komt.

Bestuursleden:

J. Bons

M. Houweling

P. Schuit

C. v.d. Horst-Tenberken

Secretariaat stichting

Doel voor ogen

Dreef 13A

1861 TZ Bergen

tel: 072 - 5895967

doelvoorogen@gmail.com

www.doelvoorogen.nl

rek.nr: 53.92.38.120

IBAN:NL21ABNA0539238120

Blinde kinderen in Tibet konden tot 1998 geen onderwijs volgen. Braille Without Borders doet daar wat aan, met een school, vakopleidingen en andere projecten.

LHASA

De school in Lhasa ondersteunt blinde kinderen van alle leeftijden bij hun integratie in de Tibetaanse maatschappij en biedt, afhankelijk van leeftijd en toekomstplannen, de volgende mogelijkheden:

De muizenklas is voor de allerjongsten vanaf 4 jaar. Centraal daarbij staan zelfstandigheid en zelfvertrouwen. Ze leren Tibetaans, Engels en Chinees, en er wordt veel aandacht besteed aan de motoriek van de hand en vingers, wat belangrijk is voor het leren van brailleschrift. Met behulp van houten plankjes voorzien van klittenband-stippen worden de beginselen van het brailleschrift geleerd.

De tijgerklas is voor leerlingen vanaf 7 jaar. Hierin staan speciale blindentechnieken centraal zoals: mobiliteitstraining, motorieke vaardigheden, het brailleschrift en spreekvaardigheid in het Tibetaans, Chinees en Engels. Na een jaar kunnen de leerlingen de volgende mogelijkheden kiezen:

- reïntegratie in een zelfgekozen omgeving
- naar de staatsschool voor blinden en doven in Lhasa
- naar een van de beroepsopleidingen van Braille Without Borders
- naar de voorbereidende basisschoolklas: de hazenklas

In de **hazenklas** worden leerlingen klaargestoomd voor de reguliere basisschool. Ze leren vloeiend lezen en schrijven in het Tibetaanse, Chinese en Engelse brailleschrift, maar daarnaast komen ook sociale vaardigheden aan bod. Na afsluiting van deze eenjarige cursus kunnen ze zich goed op de normale basisschool redden.

Beroepsopleidingen

Het aanbod van de school dient ook als oriëntatie op een mogelijk beroep dat door blinde mensen kan worden uitgeoefend. De leerlingen worden daarbij aangemoedigd om hun eigen ideeën en toekomstplannen uit te werken.

Verskillende leerlingen zijn of worden in de volgende beroepen opgeleid:

- medisch masseur en fysiotherapeut
- muzikant
- computerdeskundige

Evenals in andere landen zijn de mogelijkheden en kansen voor blinden en slechtzienden vaak minimaal. Men is niet bekend met technieken en methoden die het 'niet-zien' compenseren en men heeft te weinig kennis over blind-zijn waardoor een vertekend beeld ontstaat. Braille without Borders draagt een visie en werkwijze uit waardoor dat beeld kan veranderen en verandert. Voor BWB bestaan er geen grenzen aan de mogelijkheden voor blinde mensen. Uitgangspunt is dat blindheid niet wordt beschouwd als persoonlijk kenmerk, handicap, smet of afwijking en geen reden is voor sociale uitsluiting. Blindheid is geen handicap als de maatschappij blindheid accepteert als een gelijkwaardige vorm van leven en mensen niet discrimineert omdat ze blind zijn. Voorwaarde daarvoor is dat mensen die blind zijn toegang hebben tot methoden en technieken die hun 'niet-zien' compenseren.

En dat alles is alleen mogelijk als mensen die blind zijn voor zichzelf opkomen en het goede voorbeeld willen en kunnen geven.

SHIGATSE

De trainingsboerderij in Shigatse is hoofdzakelijk bedoeld als beroepsopleiding voor blinde, jong volwassenen uit de naburige provincies. Maar ook nomaden en boeren die op latere leeftijd blind zijn geworden, kunnen hier ondersteuning krijgen. Deze mensen kennen hun vak, daarin hoeven ze niet getraind te worden. Wat ze wel moeten leren zijn speciale technieken waardoor ze ook blind hun oude beroep kunnen uitoefenen.

Om een indruk te geven welke activiteiten er op de boerderij worden uitgevoerd hier een kort overzicht:

Kaasproductie: Naast een half-harde Goudse kaas worden er ook een Lhasarella en een Tibet-brie en traditionele kaas gemaakt. Er zijn verschillende hotels en restaurants geïnteresseerd in afname.

Fruittelt: In Tibet zijn er weinig bomen. De mensen zien er de noodzaak niet van in omdat ze denken dat ze niets opleveren. Fruitbomen leveren in ieder geval fruit op. We hopen dat de blinde trainees na hun training fruitbomen in hun dorp kunnen introduceren zodat er nieuwe aanplant komt.

Tuinbouw: De blinde jongeren en volwassenen worden getraind in het zogenaemde "squaremetre gardening". De bedden zijn niet breder dan 1 meter zodat de trainee makkelijk bij alle planten kan en snel kan voelen hoe elk plantje erbij staat.

Akkerbouw: De meest traditionele gewassen in Tibet zijn gerst, aardappelen en koolzaad. Het is de bedoeling deze mensen technieken te leren waardoor ze deze gewassen zelfstandig kunnen verbouwen.

Veeteelt: Veeteelt is een belangrijke inkomstbron voor nomaden en boeren.

Handvaardigheden: Niet alle blinden kunnen in een van de bovenstaande beroepen worden getraind. Om ook wat oudere mensen een mogelijkheid te geven zelfstandig een inkomen te verwerven zijn er trainingen in handvaardigheden die door blinde mensen gedaan kunnen worden zoals: kaarsen maken, manden vlechten, weven, pottenbakken en breien.

Sabriye Tenberken(1970)

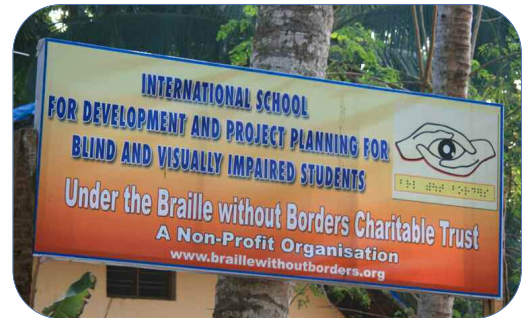
Sabriye is zelf blind, en het initiatief om de blindenschool in Lhasa op te zetten is van haar uitgegaan. In 1997 is ze met het door haarzelf ontwikkelde Tibetaanse brailleschrift door Tibet gereisd om de situatie van blinde kinderen te onderzoeken. Soms trof ze kinderen in donkere kamertjes aan, enkelen werden zelfs te vondeling gelegd, maar meestal werden ze de straat op gestuurd om te bedelen. In het jaar daarop heeft ze de school in Lhasa opgezet. Ze heeft zelf Centraal-Aziatische wetenschappen, Mongools, modern Chinees en klassiek en modern Tibetaans gestudeerd.

Paul Kronenberg(1968)

Paul werkt sinds mei 1998 samen met Sabriye aan het opzetten van projecten voor Braille Without Borders. Hij heeft een technische achtergrond en heeft tijdens en na zijn studies in verschillende ontwikkelingsprojecten in Afrika, Oost-Europa en Tibet gewerkt. Ook werkte hij part-time voor het Zwitserse Rode Kruis in Tibet als projectleider voor de bouw van een nieuw Disaster-reliefcenter en een trainingscentrum voor traditionele Tibetaanse medicijnen.

KERALA

In de loop der jaren heeft Braille Without Borders veel reacties ontvangen van blinde mensen uit ontwikkelingslanden met de vraag om ook een project in hun land te komen opzetten. Hierdoor is het idee ontstaan om een internationaal trainingscentrum op te zetten, kanthari.

In 2005 is begonnen met de start van het trainingscentrum en is In Kerala, in het zuiden van India, een stuk land gekocht. Inmiddels zijn de gebouwen klaar en draait de cursus op volle toeren.

In het trainingscentrum worden blinden en slechtzienden uit de hele wereld (maar vooral uit ontwikkelingsgebieden) opgeleid zodat zij genoeg kennis hebben om in hun eigen land hun eigen project op te kunnen zetten. Zij spreken de lokale taal, kennen de de cultuur en kunnen direct naar de lokale overheden stappen om ondersteuning te vragen. De opleiding duurt een jaar en de behandelde stof bevat o.a. het werven van fondsen, projectplanning, management, computergebruik en Engels.

Tot nu toe zijn meer dan 40 projecten over de hele wereld opgezet.

Braille Without Borders heeft inmiddels vele onderscheidingen gekregen en is wereldwijd via documentaires, interviews en tijdschriftartikelen in de publiciteit geweest. Nu denken de meeste mensen dat de financiering geen probleem meer is. Dat is helaas niet zo.

Publiciteit betekent niet automatisch donaties. Sabriye Tenberken en Paul Kronenberg spenderen nog steeds erg veel tijd en energie aan fondsenwerving. In de komende jaren hopen ze genoeg donaties bijeen te brengen om de projecten, - het blindencentrum in Lhasa, de trainingsboerderij in Shigatse en het internationale trainingscentrum in Kerala, India - te kunnen uitvoeren waardoor meer blinde kinderen een kans krijgen om naar school te gaan.

